

[Statsministeren.]

Nu forstod jeg, at det i øvrigt i indlægget blev udtrykt, at vi også førte en sådan politik; det fremgik jo af de rosende bemærkninger, der faldt til udenrigsministeren. Men når nu det blev sagt på den måde, som hr. Knud Østergaard sagde det, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi den 14.-15. juni har samtlige NATO-lande repræsenteret til mødet her i Danmark, og dermed får Danmark en særdeles central placering i forholdet til vore partnere inden for dette store område.

Jeg må også, selv om det er passé og alle bekendt, pege på, at Danmark gjorde sig ganske godt gældende med de synspunkter, vi fremhævede på topmødet i Paris. Jeg kan oplyse, at jeg skal besøge Forbundsrepublikken Tyskland og derunder føre samtaler med forbundskansler Brandt, og at dette besøg i Tyskland formentlig vil finde sted i slutningen af maj måned.

Jeg må også henvise til andre relationer i perioden siden den 3. oktober til forskellige lande. Der har været mange livlige, nyttige og værdifulde kontakter med en lang række lande, og dér har udenrigsministeren først og fremmest og ifølge sagens natur været den aktive. Jeg kan også oplyse, at udenrigsministeren som bekendt skal besøge udenrigsminister Scheel i Bonn og Sir Alec Douglas-Home i London, og at der, som vi alle ved, regelmæssigt er møder i EF på udenrigsministerplan.

Alt dette er udtryk for, at Danmark og den danske regering i høj grad forstår betydningen af de internationale kontakter, og når man dertil føjer, at udenrigsøkonomiministeren og forsvarsministeren foretager rejser til USA, mener jeg, at også relationerne dertil plejes særdeles godt.

Jeg vil altså gerne understrege regeringens vilje til at gøre sig gældende i det omfang, et lille land nu engang kan gøre det, også i den forstand, at vi møder med vore synspunkter og søger så langt, som det nu er muligt for et lille land, at påvirke de internationale relationer. Det er regeringens ønske og vilje også fremover.

Camre: Jeg vil gerne kommentere en enkelt ting i udenrigsministerens redegørelse, nemlig spørgsmålet om udsendelse af en dansk ambassadør til Athen.

Som udenrigsministeren gjorde opmærksom på, er der ikke tale om en parallelitet mellem optagelsen af normale diplomatiske forbindelser med Nordkorea og udsendelse af en dansk ambassadør til Grækenland. Vi har ikke diplomatisk forbindelse med Nordkorea, men vi har det med Grækenland. Der er blot tale om, at vor diplomatiske repræsentation i Athen forestås af en chargé d'affaires, ligesom den blev forestået af en chargé d'affaires, før dronning Anne-Marie blev gift med den daværende græske kronprins. Vores repræsentation på ambassadørniveau i Athen, mens dronning Anne-Marie var i Grækenland, var en høflighed over for det danske kongehus, hvilket da også understreges af, at vores Athenambassadør i denne periode var en god ven af den danske kongefamilie.

I dag er der ingen dronning Anne-Marie i Grækenland, og hensynet til den danske kongefamilie er følgelig ikke relevant for tiden. Men jeg er enig med udenrigsministeren i, at vi ikke bør anvende vore diplomatiske repræsentanter som brikker i et spil om politisk sympati eller antipati, og derfor er jeg også i princippet enig i, at de politiske forhold i Grækenland ikke skal være afgørende for, hvilken repræsentation vi har dér i landet.

Der er blot det problem, at denne holdning ikke er almindeligt udbredt i Grækenland, og vores udsendelse af en ambassadør vil formentlig blive anvendt af militærregimet i dets propaganda mod det græske folk til at sige: nu anerkendes vi fuldt ud, selv af vores tidligere så stærke kritiker Danmark.

I den nuværende situation vil det være meget uheldigt at give den græske militærregering denne chance. Der er i disse uger og måneder en stærk politisk uro i Grækenland. Voksende dele af det græske folk viser med de spagfærdige midler, der står til deres rådighed, at de ønsker deres frihed tilbage. Der foregår nye fængslinger af demokratiske græske borgere og overgreb mod de dagblade, som har optrykt en erklæring fra den konservative tidligere statsminister Konstantin Karamanlis, og der er tegn på en begyndende samling af de demokratiske partiers kræfter imod militærdiktaturet.

Vi har ikke megen indflydelse på disse forhold, men det er en kendsgerning, at den politiske holdning, som er de skandinaviske